

NYILAS ATILLA

Családmesék

Sport 2

A legénybúcsúfoci óta gondolkodik
jobb lábam gyűrűsujján a köröm,
hogy végül is leessen-e.

Udvariasabban, gyengédebben

Minden nő
valakinek
a lánya.

Késői gyerek

Tudod, kislányom,
neked három nagyapád is lehetett volna,
édesanyád apja s az enyéme,
mert nekem két apukám is volt,

de mindhárman meghaltak,
mielőtt megszületnél volna,
pedig nagyon büszkék lettek volna,
hogy ilyen szép unokájuk van.

„Nem baj!
Majd én vissza...
majd én visszavarázsolom őket!”

S ez itt a keresztapám, Gyula,
ő sem él már,
nem sokkal azelőtt halt meg, hogy te születnél,
pedig nagyon szeretett volna megismerni téged.

„Hí! Akkor majd lemegyek a föld alá,
és ott ugrálok,
hátha meglátom.

Majd én a temetőbe elmegyek,
és minden halotthoz beugrok,
és kiszedem a földből.”

Illa berek

Isten óvja a motorosokat.

Értük imádkozom legtöbbit
a család után.

Aki motorost ismertem,
az vagy halott,
vagy súlyos beteg,
egyikük a színpadot hagyta ott,
de legalábbis eltörött a karja.

Aki motoros, az már bukott,
csúszik neki szét az utcakép,
aszfalt szedi testét darabokra,
porban fertőződnek sebei,
útszéli kereszt.

Lettem volna én is motoros,
ha befizetek a tanfolyamra,
vonzott a postai karrier:
újságkihordóból táviratkézbeseítő —
akkor már nem élnék.

Az olyanoknak, mint én, nemhogy motort,
autót nem szabad vezetnie —
a kerékpár is necces.

És úgy látszik, velük se más a helyzet.
Csak meg ne tudják, hogy ez az egyik,
amitől a legjobban félttem őket —

ilyeneken jár az eszem,
amikor a gyerekek a folyosón vadulnak
narancssárga, lila járgányaikon,
vagy megcsodálnak az utcán egy gépet,
és nagy családi harcokat
érzek előre a gyomromban.

